

styrke en horisontal og tværfaglig universitetsmodel med mere samarbejde mellem de to typer af institutioner. Sektorforskningsinstitutionerne vil efter vores opfattelse glimrende kunne indgå i undervisningen af de studerende ved LVU. Aktuelt og konkret ønsker CD en styrkelse af det tværfaglige samarbejde på LVU-niveau gennemført ved at oprette et center for folkesundhedsvidenskab i Kommunehospitalets bygninger. Det er en enestående chance, og vi har faktisk netop fremsat et beslutningsforslag herom.

Den nye redegørelse er på flere måder mere fredelig end den første; væk er både pisk og gulerødder. Men ramaskrigene er alligevel ved at komme, bl.a. fra seminarieverdenen. I Jyllands-Posten fra i fredags var Venstres hr. Anders Mølgaard citeret for at sige, at ministeriet ligefrem havde startet en punisk krig. Jeg håber i hvert fald, det er den sidste og ikke den første.

Avisen skrev, at kritikken haglede ned over det udspil, Undervisningsministeriet lige havde udsendt om en ny struktur inden for forskning og pædagogik og efteruddannelse af lærere og pædagoger. I den forbindelse har det ærgret mig lidt, at det udspil, der er sendt ud, og som pressen kunne skrive skulle indgå i debatten her, har jeg som uddannelsespolitisk ordfører ikke fået.

Umiddelbart synes jeg ikke, det er nogen god idé at fjerne lærernes efteruddannelse fra seminarierne. Hvad skulle man det for? Danmark skal ikke have flere institutioner, som der er lagt op til, tværtimod; men et koordinerende organ, et fælles tilmeldingssekretariat for efteruddannelse for både pædagoger og lærere kan være rationelt, og det kan der være god brug for. Desuden skal man også huske, at det faktisk indgår i seminarielærernes lektorbedømmelse, at de skal have beskæftiget sig med efteruddannelse, så af den grund er det ikke særlig hensigtsmæssigt at fjerne efteruddannelsen fra seminarierne.

Ideen om Danmarks Pædagogiske Universitet er måske fornuftig nok, men CD vil have mulighed for nærmere overvejelser, før vi melder ud på den front.

Grundlæggende er CD optaget af at samle alle kræfter om at få gennemført hårdt tiltrængte forbedringer af vores uddannelsessystem med et bredest muligt flertal; det hele skulle nødvendigvis falde sammen som en ballon, luften siver ud af. Men først skal der skabes klarhed. Hvad

gør man, hvis nogen ikke indgår aktivt i om-lægningerne? Skal de tvinges, eller hvad har regeringen tænkt sig? Hvordan sikrer man, at en ny institutionsstruktur bliver nationalt sammenhængende og styret af faglige og saglige sammenhænge? CD ønsker ikke en regionalisering af uddannelser med stærk amtslig styring.

Hvilke godkendelsesprocedurer bliver der tale om? Hvad skal en rammelovning i givet fald indeholde? Er det en mulighed at udbygge ideen om udviklingskontrakter til også at omfatte andre institutioner end universiteterne? Er der områder, der bør skifte ressort? Her tænker jeg f.eks. på AMU.

Der er mange spørgsmål, der trænger sig på, men i CD vil vi som sagt medvirke positivt til, at det, der efter min opfattelse er begyndelsen til den største uddannelsesreform i årtier, ikke drukner i en uløselig strid om særinteresser. Det er helheden og kvaliteten, der tæller.

Elisabeth Arnold (RV):

I de fleste andre lande må unge flytte langt væk hjemmefra, når de skal have en videregående uddannelse, men sådan er det ikke i Danmark. Vi har universiteter, handelshøjskoler, sygeplejerskoler, seminarier spredt fra Aalborg til Tønder, fra København til Esbjerg, og det er faktisk godt, det er sådan. Det sikrer, at alle kan få en uddannelse, også uden at rive teltpælene helt op på et tidspunkt i deres liv, hvor de måske ikke er rede til det, og det sikrer samtidig uddannelsesstederne et bredt rekrutteringsgrundlag.

Der er ingen tvivl om, at uddannelsesstedernes geografiske spredning er en vigtig del af forklaringen på det generelt høje uddannelsesniveau i Danmark; men mange internationale undersøgelser har også vist, at niveauet på nogle danske uddannelser er for ringe, og helt givet er det, at uddannelsesstederne mange steder er meget små. Man mangler kolleger, man kan diskutere med, blive provokeret af, konkurrere med og blive kritiseret af. Der mangler ofte det, man på de store institutioner kalder en kritisk masse, og derfor kan det være svært at holde den faglige udvikling i gang og kvaliteten i topform, hvis man er helt isoleret med ganske få kolleger. Det er de udfordringer, vi står over for.

Det kunne være fristende – og der er også nogle, især fra arbejdsgiver- og industriside, som har sagt, at nu må vi gøre det – at nedlægge nogle af alle de små institutioner, og det har